

Griffiernr. : 2013/ 4493
Not.nr. : GE.66.L9.1895/09-SW3

RECHTBANK VAN EERSTE AANLEG GENT

VONNIS

Afdeling: correctionele rechtbank
Kamer: 21d, 1.rechter
Datum: 10 december 2013

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

1. _____, geboren te _____
wonende te _____
2. _____, geboren te _____
wonende te _____
3. _____, geboren te _____
wonende te _____

beklaagd van:

Op het perceel gelegen te _____
in eigendom toebehorende aan _____
geboren te _____ en _____
geboren te _____
beiden wonende te _____

Om de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, om, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd (art. 66 SW).

De eerste en de tweede**A.**

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen in strijd met de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden door namelijk in strijd met de voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen van _____ verleend op 21.02.2005 bij het bouwen, het plaatsen op een grond van één of meer vaste inrichtingen, het afbreken, herbouwen, verbouwen of uitbreiden van een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, navolgende aspecten of voorwaarden niet in acht te hebben genomen namelijk:

meer bepaald:

1. de uitdrukkelijke voorwaarde van de stedenbouwkundige vergunning dd. 21.02.2005: *"het bijgebouw krijgt enkel en alleen een gebruik als residentieel bijgebouw. Elke andere functie of gebruik kan niet worden aanvaard en betekent een bouwovertreding ! De voorgelegde bouwplannen dienen strikt worden nageleefd"* (OK 1 stuk 15) niet te hebben in acht genomen. De constructie werd immers *ab initio* als woning opgericht en ingedeeld. Het woningbijgebouw werd bovendien fysiek afgesplitst van de hoofdwoning door het plaatsen van een draadafsluiting en aan het woningbijgebouw werd een huisnummer toegekend en derde beklagde als bewoner ingeschreven in de bevolkingsregisters.
 2. de woning en het woningbijgebouw werden opgericht in andere materialen dan deze voorgeschreven door de vergunning van 21.02.2005 (meer bepaald: gele gevelsteen afgedekt met donkere dakpannen in plaats van rood genuanceerde baksteen en blauwe hardsteen met rood-bruin genuanceerde stormpan - OK 1 stuk 14 tot en met 17 en stuk 20bis - 21).
 3. de rechterzijgevel wijkt af van het vergunde plan door deur en raam volledig rechts te wisselen (OK 1 stuk 220)
 4. het vergunde plan voorziet in de achtergevel twee kleine ramen op het gelijkvloers, terwijl een smaller en groter raam werd gerealiseerd (OK 1 stuk 220).
 5. de verharding rond het gebouw werd groter uitgevoerd dan vergund (OK 1 stuk 226)
- te _____ in de periode van 01.01.2004 (OK 1 stuk 30) tot 17.12.2007 (afsluiten huurcontract met _____ - OK 1 stuk 60)

Deze feiten zijn thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De eerste, de tweede en de derde

B.

Bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (BS 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit in casu :

Meer bepaald: het bouwen van diverse aanhorigheden zoals een hondenkennel en tuinhuis op betonnen vloerplaat en omliggende verhardingen bij het woningbijgebouw.

te : in de periode van 08.09.2008 (OK 1 stuk 21 en stuk 59-60: bijzondere bepalingen huurcontract) tot 22.06.2009 (datum vaststellingen)

Deze feiten zijn thans strafbaar gesteld door artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

C.

Bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, handelingen te hebben, voortgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing

meer bepaald:

1. de eerste en de tweede

a) in strijd met het stakingsbevel dd. 06.08.2010 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 12.08.2010 het woningbijgebouw verder te hebben verhuurd aan derde beklagde (OK 1 – stuk 211).

b) in strijd met het stakingsbevel dd. 09.12.2010 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 16.12.2010 het woningbijgebouw verder te hebben verhuurd aan derde beklagde (OK4).

te ; in de periode van 09.12.2010 tot 28.02.2011 (OK 2 stuk 23)

2. de derde

a) in strijd met het stakingsbevel dd. 06.08..2010 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 12.08.2010 het woningbijgebouw verder te hebben bewoond (OK 1 – stuk 211).

b) In strijd met het stakingsbevel dd. 09.12.2010 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 16.12.2010 het woningbijgebouw verder te hebben bewoond (OK4).

te ; In de periode van 09.12.2010 tot 28.02.2011 (OK 2 stuk 23)

vermogensvoordelen

De eerste en de tweede

De eerste en de tweede tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42, 3° en/of 43 bis van het Strafwetboek, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 18.130 EUR, zijnde elk 9.065 EUR.

zijnde de op grond van de weerhouden feiten geraamde opbrengst van de vervolgte misdrijven waarbij de vermogensvoordelen rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen (art. 42, 3° Sw.)

Berekening:

Verhuur van 16.01.2008 (OK 1 stuk 52) tot 28.02.2011 (OK 2 stuk 24) aan 750 EUR/maand

Zijnde:

A. Januari 2008 (1/2 maand /OK1-stuk 53):
370 EUR

B. Februari 2009 tot en met februari 2011: 24 maand :
17.760 EUR

PROCEDURE

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging. De dagvaardingen werden regelmatig betekend. De dagvaarding werd op 5 augustus 2013 overgeschreven op het hypotheekkantoor Gent II. Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaars ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken. De dagvaarding werd ingeschreven in het vergunningenregister.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

De beklaagden werden gedagvaard om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 24 september 2013.

2. De rechtbank nam op de terechtzitting van 24 september 2013 kennis van:

- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door Isabelle DE TANDT, substituut-procureur des Konings.
- het verweer van de eerste beklagde, bijgestaan door meester Sven BOULLART, advocaat te Gent, Voskenslaan 419;
- het verweer van de tweede beklagde, vertegenwoordigd door Sven BOULLART, advocaat te Gent, Voskenslaan 419;
- het verweer van de derde beklagde, bijgestaan door meester Stefaan BULCKE, advocaat te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 8.

De behandeling van de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 12 november 2013 met het oog op:

- de inschrijving van de dagvaarding in het vergunningenregister;
- het inwinnen van het standpunt van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur inzake de regularisatievergunning van 28 maart 2013 en de impact op de herstellvordering;
- het verkrijgen van nadere informatie over de beroepen tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

De rechtbank nam op deze terechtzitting nog kennis van:

- de vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, eiser tot herstel, vertegenwoordigd door meester Pieter VAN ASSCHE, advocaat te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128;
- het verweer van de eerste en de tweede beklagde, vertegenwoordigd door meester Sven BOULLART, advocaat te Gent, Voskenslaan 419;
- het verweer van de derde beklagde vertegenwoordigd door meester Stefaan BULCKE, advocaat te 9000 Gent, Opgeëistenlaan 8.

De zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 10 december 2013 o.m. met oog op het overleggen van de stukken uit de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

3. De rechtbank vult de dagvaarding aan zoals in het beschikkend gedeelte vermeld.

STRAFRECHTELIJK

Feiten

4. In juli 2008 ontvangt de gemeente Aalter een klacht dat aan de te twee woningen werden opgericht terwijl er maar één vergund zou zijn. Het perceel is gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied (gewestplan) en eigendom van de eerste en de tweede beklaagde, en zijn echtgenote

5. Er wordt vastgesteld dat er op het adres twee verschillende woningen zijn. Het woningbijgebouw werd afgesplitst door een draadafsluiting.

Dit woningbijgebouw met nummer wordt verhuurd sedert 13 januari 2008 aan . Op de locatie zouden tevens een schotelantenne, een tuinhuis en een hondenkennel gebouwd zijn zonder stedenbouwkundige vergunning. Deze werken zouden een tweetal jaar terug uitgevoerd zijn door de huurder en de eigenaar.

6. Op 5 juli 2004 kregen en een stedenbouwkundige vergunning voor het afbreken en herbouwen van een woning (p. 7 e.v.). In de vergunning werd onderstreept dat het aantal woongelegenheden niet zou wijzigen.

Het slopen en herbouwen van de aanpalende schuur werd uitgesloten. Het herbouwen van de zonevreemde schuur voldeed niet aan de uitzonderingsbepalingen van art. 145bis van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (DRO), onder meer omdat in het dak van de nieuwe schuur 3 dakkapellen werden voorzien. De woning werd voorzien in rood bruin genuanceerde stormpannen en bakstenen (p. 10).

7. Op 22 november 2004 werd opnieuw een aanvraag geweigerd voor het afbreken en herbouwen van het bijgebouw (p. 12 e.v.). In het ontwerp waren nog steeds 3 dakkapellen voorzien, alsook een toilet. Dit kon niet

worden goedgekeurd als het herbruiken en omvormen van een bestaand oud schuurtje tot woningbijgebouw. Er ontstond volgens de gemachtigde ambtenaar een nieuw gebouw met een vormgeving en een uitrustingsniveau dat niet langer kon beschouwd worden als een normaal woningbijgebouw.

8. Op 21 februari 2005 werd uiteindelijk toch de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het herbouwen van de schuur naar woningbijgebouw (p.19). Er werden 2 kappellen geschrapd en de maten van het grondplan werden wat aangepast. Het WC was blijkbaar een bevestiging van de bestaande toestand. De vergunning werd verleend onder de volgende uitdrukkelijke voorwaarde:

"Voorwaarden:

het bijgebouw krijgt enkel en alleen een gebruik als residentieel bijgebouw. Elke andere functie of gebruik kan niet worden aanvaard en betekent een bouwovertreiding! De voorgelegde bouwplannen dienen strikt worden nageleefd."

Het bijgebouw moest volgens de goedgekeurde plannen worden uitgevoerd in rood bruin genuanceerde stormpannen en bakstenen (p. 17).

Ook in het begeleidend schrijven van 24 februari 2005 bij deze stedenbouwkundige vergunning (p. 35) werd uitdrukkelijk gewezen op de bijzondere voorwaarde dat het bijgebouw enkel en alleen een gebruik kon krijgen als residentieel bijgebouw en dat elke andere functie of gebruik niet aanvaard kon worden en een bouwovertreiding zou betekenen.

9. De verbaalsanten stellen tijdens een plaatsbezoek vast dat het residentieel bijgebouw als woning werd gebruikt en ingericht (p. 20bis en 21). De uitgevoerde constructie heeft alle uiterlijke kenmerken van de vergunde schuur, maar werd inwendig geschikt gemaakt voor permanente bewoning door de inrichting van een keuken, badkamer en slaapvertrekken.

Het gebouw werd een huisnummer toegekend en er was een bewoner ingeschreven. Hiertoe werd een deel van de eigendom afgesplitst en met draadafsluiting omheind. Er was een houten tuinhuis in opbouw. Zowel de woning als het woningbijgebouw werden opgericht in andere materialen dan de vergunde (gele gevelsteen en donkere dakpannen). Er werden reëlfwijzigingen uitgevoerd zonder vergunning alsook het plaatsen van een schotelantenne aan de elektriciteitspaal.

10. Op 26 juni 2009 (p. 30 e.v.) verklaarde dat hij alle werken uitvoerde op de locatie in de periode 2004 tot 2009. Hij gaat niet akkoord met de klacht en stelt dat het woningbijgebouw vergund is. Hij overhandigt stukken waaruit blijkt dat de locatie werd opgesplitst in 2 kadastrale percelen en waaruit blijkt dat de gemeente 2 verschillende huisnummers heeft toegekend.

Hierdoor gaat hij ervan uit dat de toestand vergund is. Hij verhuurt de woning in het woningbijgebouw sinds januari 2008. De andere woning staat nog leeg en zal door anderen bewoond worden. De reliëfwijzigingen zouden volgens het vergunde plan gebeurd zijn. Hij stelt dat het tuinhuis en de hondenkennel werden gebouwd door de huurder, met zijn toestemming, en dat hij desnoods een regularisatievergunning zal aanvragen voor het geheel.

11. De huurder van het woningbijgebouw, de derde beklagde, bevestigde dat het tuinhuis en de kennel een "tweetal jaar geleden" werden gebouwd door hemzelf samen met en dat daarvoor geen bouwvergunning werd aangevraagd. Hij woont sinds 13 januari 2008 op het adres en betaalt 753 euro huur per maand.

12. Op 17 december 2007 werd tussen de beklagden een huurovereenkomst van hoofdverblijfplaats afgesloten met betrekking tot het woningbijgebouw. De huur zou ingaan op 16 januari 2008 en eindigen op 15 januari 2011 tegen een (te indexeren) huurprijs van 740 euro per maand. In deze huurovereenkomst werd bepaald dat zou instaan voor het leveren en plaatsen van de beton-vloersokkel voor de constructie "houtopslag - tuinberging - hondenkennel".

13. Op 7 juli 2009 werd het dossier op vraag van op het gemeentehuis besproken. Hierbij waren ook de verbalisant, de notaris, de waarnemend burgemeester en de nieuwe architect aanwezig. Op deze vergadering werd er opnieuw op gewezen dat het woningbijgebouw geen afzonderlijke woning kon zijn en dat de toekenning van een huisnummer (die niet kan geweigerd worden) geen synoniem is voor een bouwvergunning (p. 46 e.v.). Op deze vergadering zou van mening geweest zijn dat indien de derde beklagde zijn domicilie op een ander adres zou vestigen, de woonfunctie zou verdwijnen.

14. De architect (st. 68) verklaarde dat de werken aan het bijgebouw plaatsvonden van april 2005 tot in mei 2006 en de werken aan de woning van september 2006 tot juni 2009. Hij hield naar eigen zeggen toezicht op de werken en stelde dat deze werden uitgevoerd volgens de goedgekeurde plannen. De werken werden uitgevoerd door diverse aannemers of door zelf samen met familieleden.

15. In augustus en september 2007 gaf de gemeente (met toepassing van artikel 138 DRO) toestemming voor de opsplitsing in 2 kadastrale percelen en het toekennen van 2 afzonderlijke huisnummers aan de woning () en aan het residentieel bijgebouw () (p. 40 en 41). De gemeente had hiertegen geen bezwaar op voorwaarde dat de bestemming volgens het gewestplan en de planologische voorschriften gerespecteerd werden.

16. De firma van de derde beklaagde / huurder diende een regularisatieaanvraag in voor het tuinhuis en de hondenkennel (p. 78-79). Deze aanvraag werd geweigerd op 31 mei 2010. Uit de weigering blijkt dat het tuinhuis en de hondenkennel een oppervlakte hebben van 24 m². De aanvraag werd geweigerd wegens strijdigheid met het gewestplan, omdat de constructies niet aansloten bij een bestaand vergund gebouw en omdat bij de hoofdwooning nr. reeds een tuinhuis van max. 10 m² werd opgericht (p. 93 e.v.).

17. Op 6 augustus 2010 werd een mondeling stakingsbevel gegeven voor het verder bewonen van het woningbijgebouw (p. 104). Dit stakingsbevel werd op 12 augustus 2010 bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur (p. 100 e.v.).

18. Op 18 augustus 2010 werd een regularisatieaanvraag ingediend met betrekking tot de woonfunctie in het woningbijgebouw.

19. Op 28 oktober 2010 werd vastgesteld dat de woning nog steeds bewoond werd door ondanks het eerder opgelegde stakingsbevel.

Op 8 november 2010 welgerde het College van burgemeester en schepenen van de regularisatieaanvraag. De eerste en de tweede beklaagde hebben hiertegen geen administratief beroep ingediend. Er werd tevens afstand gedaan van de procedure tot opheffing van het tussengekomen stakingsbevel.

20. Op 9 december 2010 werd een nieuw stakingsbevel opgelegd, dat werd bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur bij beslissing van 16 december 2010 (zie gevoegd dossier GE66.L9.4144/10).

Pas op 28 februari 2011 werd door een adreswijziging aangevraagd (p. 214).

21. Op 20 september 2011 en 6 oktober 2011 ging de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ter plaatse. Hierbij werd vastgesteld dat enkel de verhuring werd stopgezet, maar dat de constructie nog niet werd aangepast naar het vergunde bouwplan van 21 februari 2005.

Er werd tevens vastgesteld dat de rechterzijgevel afwijkt van het vergunde plan door deur en raam volledig rechts te wisselen. Het vergunde plan voorziet in de achtergevel 2 kleine ramen op het gelijkvloers terwijl een smaller en groter raam werd gerealiseerd. Op de gelijkvloerse verdieping werd geen wasplaats en werkplaats voorzien, maar een living met ingerichte keuken en een inkomhal met WC. Op de verdieping werd een open ruimte voorzien met keuken, een badkamer, een slaapkamer en

ingemaakte kosten. De verhandelingen rond het gebouw werden groter uitgevoerd dan vergund.

22. Bij herverhoor over het negeren van het stakingsbevel verklaarden en dat zij dachten dat zolang de procedure van de regularisatieaanvraag liep, het stakingsbevel opgeschort werd. Toen duidelijk werd dat de regularisatieaanvraag niet zou goedgekeurd worden en bij ontvangst van het tweede stakingsbevel, hebben zij aan derde beklaagde gevraagd om naar iets anders uit te kijken. Bij nazicht van het rijksregister blijkt dat derde beklaagde pas op een ander adres werd ingeschreven op 28 februari 2011. Belden verklaarden dat de woning sedert half januari 2008 werd verhuurd voor 740 euro per maand.

23. Ook verklaarde dat in samenspraak met de verhuurders de uitslag van de procedure zoals in kort geding tegen het stakingsbevel werd afgewacht tot half december 2010.

24. Een nieuwe regularisatieaanvraag werd door de gemeente gewelgerd op 12 november 2012. Op 28 maart 2013 verleende de Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen de regularisatievergunning in graad van beroep. Tegen deze regularisatievergunning werden door de leidend ambtenaar van het Departement Ruimtelijke Ordening en door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente verzoekschriften tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Deze procedure loopt nog steeds.

Beoordeling

Ten aanzien van en.

25. Uit de vaststellingen en de foto's in het strafdossier blijkt dat de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.5, B en C.1 bewezen zijn.

26. Ten onrechte houden de beklaagden voor dat zij geen misdrijf gepleegd hebben omdat er volgens hun informatie in het residentieel bijgebouw mocht gewoond worden.

Uit de historiek van het dossier en de opeenvolgende stedenbouwkundige aanvragen en weigeringen blijkt duidelijk dat het creëren van een bijkomende woongelegenheden in de schuur niet toegelaten was (zie randnummers 6, 7 en 8).

In de stedenbouwkundige vergunning van 21 februari 2005 werd uitdrukkelijk deze voorwaarde gesteld:

Niet bijgebouw krijgt enkel en alleen een gebruik als residentieel bijgebouw. Elke andere functie of gebruik kan niet worden aanvaard en betekent een

bouwvertreding! De voorgelegde bouwplannen dienen strikt worden nageleefd."

In de aan deze vergunning gehechte goedgekeurde plannen (p. 17) was enkel een dubbele garage, een werkplaats en een zolder voorzien.

De beklaagden wisten dus zeer goed dat zij stedenbouwkundige inbreuken pleegden. Het bijgebouw werd in hun eigen aanvragen steeds als schuur benoemd. De vergunningverlenende overheid heeft steeds voorwaarden opgelegd en gewaarschuwd voor het behoud van de vergunde functie als residentieel bijgebouw en niet als extra woonelegenheden.

De beklaagden werden daar mondeling en schriftelijk meermaals aan herinnerd. Tijdens een vergadering in juli 2007 werd de eerste beklagde er (door de waarnemend burgemeester) nogmaals uitdrukkelijk op gewezen dat het woningbijgebouw niet gebruikt mocht worden als afzonderlijke woning en dat het toekennen van een huisnummer of de splitsing van een kadastraal perceel geen synoniem is voor een stedenbouwkundige vergunning (zie randnummer 13).

27. Ten onrechte beroepen de beklaagden zich op het feit dat het kadastraal perceel werd opgesplitst en dat aan de woning en aan het bijgebouw een afzonderlijk huisnummer werden toegekend.

Deze administratieve handelingen staan niet gelijk met en doen geen afbreuk aan een duidelijke stedenbouwkundige vergunning. Bovendien heeft de gemeente de opsplitsing in kadastrale percelen enkel goedgekeurd op voorwaarde dat de bestemmingsvoorschriften gerespecteerd werden.

De opsplitsing gebeurde immers met toepassing van artikel 138 DRO (verdeling van een onroerend goed zonder dat een verkavelingsvergunning is afgegeven). Daarbij moet uitdrukkelijk door de notaris in de akte van verdeling vermeld worden dat er voor de verdeling geen verkavelings- of stedenbouwkundige vergunning werd afgegeven en dat er geen zekerheid is wat betreft de mogelijkheid om het goed voor bewoning te gebruiken. Bovendien is artikel 99 DRO integraal in deze akte opgenomen.

De aanvraag voor de toekenning van een apart huisnummer gebeurde overigens onder de uitdrukkelijke verwijzing naar de stedenbouwkundige vergunning van 21 februari 2005, zijnde de vergunning tot herbouwen van de schuur tot woningbijgebouw met de reeds geciteerde expliciete voorwaarde.

Ook het feit dat de derde beklagde - in strijd met de stedenbouwkundige vergunning - zijn domicile had op het adres is niet relevant. Hieruit volgt net de wederrechtelijke woonfunctie. Dit blijkt ook uit de tussen de beklaagden afgesloten "huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats".

28. Ten onrechte voeren de beklaagden aan dat het pand historisch gezien steeds een woonfunctie heeft gehad. In hun eigen stedenbouwkundige

aanvragen werd het gebouw telkens benoemd als schuur zonder woonfunctie. Volgens de plannen betrof het een rudimentaire constructie zonder vensters, waar nooit iemand ingeschreven werd. Het feit dat men na de jacht soms in de schuur overnachtte, maakt van de schuur vanzelfsprekend geen woning.

29. Uit het strafdossier blijkt dat de hondenkennel en het tuinhuis niet vrijgesteld waren van de vergunningsplicht en dat de verhardingen groter werden uitgevoerd dan vergund (zie randnummers 16 en 21).

Ten onrechte beweren de beklaagden dat de stedenbouwkundig ambtenaar mondeling de woonfunctie zou hebben goedgekeurd, alsook de diverse afwijkingen van de plannen zoals opgesomd in de tenlasteleggingen A.2 tot en met A.5. Dit kan enkel door middel van een regularisatieaanvraag vergund worden. Bovendien verklaarde dat hij een regularisatievergunning zou aanvragen. Hiermee gaf hij impliciet te kennen dat er een onvergunde toestand bestond.

30. De beklaagden beroepen zich op de "onoverwinnelijke dwaling". Zij houden voor dat zij onjuiste informatie kregen van de gemeente, de landmeter en de notaris, en dat zij mochten aannemen dat de woonfunctie in het bijgebouw toegestaan was.

Uit het strafdossier blijkt zonder meer dat de beklaagden zeer goed wisten wat vergund was en wat niet kon. Zij wisten zeer goed wat zij deden. De beklaagden werden er meermaals schriftelijk en mondeling op gewezen dat zij zich aan de voorwaarden van de stedenbouwkundige vergunning dienden te houden.

Zij hebben er bewust voor gekozen om bouw misdrijven te plegen, ervan uitgaande dat er toch geen controle en sanctie zou volgen.

31. Ondanks de bekrachtigde stakingsbevelen van 6 augustus 2010 en 9 december 2010 waarvan de beklaagden kennis hadden, bleven zij het woningbijgebouw verder verhuren tot 28 februari 2011 (volgens de elgen besluiten van de eerste en de tweede beklagde zelfs tot in mei 2011).

Het feit dat het stakingsbevel wordt betwist of dat een regularisatieaanvraag werd ingediend, tast de geldigheid van het stakingsbevel niet aan en mag geenszins beschouwd worden als een vrijbrief om het illegale gebruik verder te zetten.

Ten aanzien van

32. Uit de vaststellingen en de foto's in het strafdossier blijkt dat de tenlasteleggingen B en C.2 bewezen zijn voor deze beklagde.

erkende dat hij het tuinhuis en de kennel bouwde samen met. en dat daarvoor geen vergunning werd aangevraagd. Uit de huurovereenkomst blijkt dat instond voor het leveren en plaatsen van de beton-vloersokkel van de hondenkennel en het tuinhuis.

33. Ondanks de bekrachtigde stakingsbevelen van 6 augustus 2010 en 9 december 2010 waarvan de derde beklagde kennis had, bleef hij het woningbijgebouw verder bewonen tot 28 februari 2011 (volgens de besluiten van de eerste en de tweede beklagde zelfs tot in mei 2011).

Het feit dat het stakingsbevel wordt betwist of dat een regularisatieaanvraag werd ingediend, tast de geldigheid van het stakingsbevel niet aan en mag geenszins beschouwd worden als een vrijbrief om het illegale gebruik verder te zetten.

Straf

34. De feiten zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat voor ze samen slechts één straf moet worden opgelegd.

35. Op 1 september 2009 is de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) in werking getreden.

De onderhavige feiten zijn strafbaar gebleven (art. 4.2.1. en 6.1.1. VCRO).

36. Krachtens artikel 6.1.1. VCRO kunnen de feiten worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en met een geldboete van 26 tot 400.000 euro of met één van die straffen.

37. De rechtbank gaat niet op de vraag van de beklagden om hen de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling te verlenen. Zij hebben doelbewust het misdrijf gepleegd uitgaande van de verwerpelijke opvatting dat bouwmisdrijven en het herstel ervan niet ernstig worden genomen.

Zij hebben hun eigen belang gesteld boven het belang dat de gemeenschap heeft bij een goede ruimtelijke ordening.

Landschappelijk waardevolle agrarische gebieden zijn gebieden waarvoor bepaalde beperkingen gelden met doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen.

Zij hebben een bijkomende woning met tuinhuis en hondenkennel gecreëerd in een waardevolle, nog landelijke omgeving nabij een boscomplex.

De op te leggen straffen moeten duidelijk maken dat de naleving van de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening ernstig genomen moeten worden en dat de beklaagden zich niet ongestraft boven de wet kunnen stellen.

De straffen moeten ook van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden opnieuw dergelijke feiten te plegen.

Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de maatschappelijke kost die door de beklaagden veroorzaakt wordt in de vorm van de noodzakelijke inzet van mensen en middelen voor de handhaving. De inzet van inspectiediensten, politie en justitie betekenen voor de gemeenschap een grote kost.

Om deze redenen wordt een beperkte maar effectieve geldboete opgelegd. De geldboete moet van die aard zijn dat zij ontmoedigt nog langer de wet te overtreden of aanzet tot een afweging van pakkans en economisch voordeel.

De rechtbank is van oordeel dat de hierna bepaalde geldboeten aan het beoogde preventieve en repressieve doel tegemoet komen.

De feiten werden gepleegd na 1 maart 2004 en voor 1 januari 2012 zodat de geldboeten overeenkomstig artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 (zoals gewijzigd door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003) met 45 opdecimen worden verhoogd.

VERBEURDVERKLARING

38. Het openbaar ministerie vordert ten aanzien van de eerste en de tweede beklaagde eveneens de bijzondere verbeurdverklaring van het wederrechtelijk verkregen vermogensvoordeel en begroot dit op 28.120 euro (schriftelijke vordering neergelegd ter zitting van 24 september 2013).

Dit bedrag werd door het openbaar ministerie begroot op basis van de maandelijkse huurprijs van de woning en dit gedurende de periode van 16 januari 2008 (start huurovereenkomst) tot 28 februari 2011 (vertrek derde beklaagde).

39. Overeenkomstig art. 42, 3° Sw. kunnen de vermogensvoordelen die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen worden verbeurdverklaard. Indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde dient de rechter de geldwaarde ervan te ramen en kan een equivalent bedrag worden verbeurd verklaard (art. 43bis Sw.).

De ontvangen huurgelden kunnen niet worden gevonden in het vermogen van de beklaagden zodat de verbeurdverklaring betrekking heeft op een daarmee overeenstemmend bedrag. De raming van het openbaar ministerie is correct.

De verbeurdverklaring van dit bedrag dringt zich op, aangezien het maatschappelijk onaanvaardbaar is dat de eerste en de tweede beklaagde voordeel zouden putten uit de gepleegde misdrijven.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

40. Op 23 augustus 2010 bracht de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur een herstelvordering uit, met name het uitvoeren van aanpassingswerken naar de vergunde toestand:

"het herinrichten van het bijgebouw als bijgebouw door het verwijderen van alle elementen die het bijgebouw tot woning uitrusten: sanitair, keuken, verwarmingselementen en waarbij de functionele indeling (binnenmuren) wordt verwijderd. De constructie moet alsdan uitgerust en ingericht worden conform de stedenbouwkundige vergunning dd. 21 februari 2005 en zoals verder gedetailleerd beschreven, waarbij de aanhorigheden zoals tuinhuis/hondenkennel en verharding worden verwijderd."

Dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 250 euro per dag indien het herstel niet binnen de opgelegde uitvoeringstermijn werd gerealiseerd.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft deze vordering op 23 september 2010 positief geadviseerd.

41. Aanvankelijk liet de raadsman van [redacted] en [redacted] aan de gewestelijk inspecteur weten dat zij de herstelvordering vrijwillig zouden uitvoeren (p. 204-205).

42. Op 20 september 2011 en 8 oktober 2011 ging de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ter plaatse en stelde vast dat de bovenbouw van de hondenkennel en het tuinhuis werden verwijderd. De vloerplaat en andere verhardingen werden nog niet weggenomen (p. 220 en p. 225.e.v.). De inrichting tot woning werd nog niet helemaal verwijderd (sanitair, de verwarmingselementen en de binnenmuren). Enkel de keuken werd uitgebroken en langs de muur geplaatst.

43. [redacted] en [redacted] vragen thans de herstelvordering af te wijzen. Zij verwijzen naar een regularisatievergunning verleend door de Deputatie van de Provincie Oost-Vlaanderen van 28 maart 2013.

44. In besluiten neergelegd ter zitting van 12 november 2013 volhardt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur in de herstellvordering. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur is van mening dat de regularisatievergunning onwettig is.

De leidend ambtenaar van het Departement Ruimtelijke Ordening, gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar, alsook het college van burgemeester en schepenen van de gemeente hebben tegen de regularisatievergunning een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Er is nog geen einduitspraak in deze procedures.

45. Krachtens artikel 159 van de Grondwet passen de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten slechts toe in zover zij met de wet overeenstemmen.

Dit wettigheidstoezicht dient de rechter ambtshalve uit te oefenen. Daarbij moet de interne en externe wettigheid van de beslissing getoetst worden én of het besluit niet gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening, of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

46. In het verslag van 21 februari 2013 van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar werd geadviseerd het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De deputatie heeft toepassing gemaakt van de regeling voor zonevreemde constructies. De schuur werd aanzien als een hoofdzakelijk vergund en niet verkrot gebouw op het ogenblik van de eerste vergunningsaanvraag in 2005. De bestendige deputatie heeft toepassing gemaakt van de afwijkingmogelijkheden in artikel 4.4.17 §1 Vlaamse Codex voor het regulariseren van de herbouw van de schuur. Nochtans sluit deze bepaling woningbouw uit haar toepassingsgebied ("...niet zijnde woningbouw").

Vervolgens werd een zonevreemde functiewijziging overeenkomstig artikel 4.4.23 Vlaamse Codex aanvaard. Volgens de deputatie ging het om "een vergund gebouw, dat verbouwd werd conform de vergunning, alleen de binneninrichting werd enigszins aangepast, wat vrijgesteld is van vergunning. Aan het gebouw moet uitwendig niets veranderd worden. Het verplaatsen van de trap en het inrichten van een badkamer kan zelfs volgens de functie die werd vergund in 2007, nl. residentieel bijgebouw."

Tevens werd door de deputatie verwezen naar artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 november 2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen:

"met toepassing van artikel 4.4.23 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening kan een vergunning worden verleend voor het geheel of gedeeltelijk wijzigen van het gebruik van een gebouw of gebouwencomplex, niet gebruikt of bedoeld voor de "landbouw" in de ruime

zin, in maximaal één eengezinswoning per gebouwencomplex, voor zover aan al de volgende voorwaarden voldaan is:

1° het gebouw of gebouwencomplex maakt deel uit van een gebouwengroep;

2° in de ruimere omgeving van het gebouw of gebouwencomplex komen nog gebouwen voor met de vergunde functie wonen°.

Het gebouw maakt volgens de Deputatie deel uit van een gebouwengroep.

De Deputatie besloot hieruit dat de vergunning kon worden verleend en voegde hieraan toe dat "het revaloriseren van dit bestaand gebouw zal de goede plaatselijke aanleg ten goede komen. De goede ruimtelijke ordening komt niet in het gedrang. Aangezien de ruimtelijke impact van het gevraagde beperkt is."

47. De regularisatievergunning van 28 maart 2013 is onwettig om de volgende redenen:

- Er werd ten onrechte toepassing gemaakt van de afwijkmogelijkheden voor zonevreemde constructies vermits het ging om woningbouw en vermits door de voorafgaandelijke afbraak er geen sprake was van een bestaande zonevreemde constructie (art. 4.4.17 VCRO);

- Er was niet voldaan aan de voorwaarde voor zonevreemde functiewijzigingen, vermits door de voorafgaandelijke afbraak er geen sprake was van een bestaande zonevreemde constructie en vermits het residentieel bijgebouw niet verbouwd werd conform de stedenbouwkundige vergunning (zie randnummers 9, 16, 21);

- Er was niet voldaan aan de voorwaarden van het artikel 5 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 november 2003 tot vaststelling van de lijst van toelaatbare zonevreemde functiewijzigingen.

Volgens dit artikel kan een vergunning worden verleend voor maximaal één eengezinswoning per gebouwencomplex (in casu worden er twee vergund: nummer 32 en 33).

Aan de voorwaarde dat het gebouw deel uitmaakt van een "gebouwengroep" (art. 1, 2° van het vermelde besluit: minimum 3 gebouwen of gebouwencomplexen) is niet voldaan. Het gebouwencomplex is solitair gelegen langs de

Waar bovendien de weigeringsbeslissing van 12 november 2012 van het college van burgemeester en schepenen omstandig gemotiveerd werd en verwees naar de negatieve adviezen en de ingediende bezwaren, stelt de rechtbank vast dat het besluit van de Deputatie van 28 maart 2013 niet gesteund is op enige draagkrachtige motivering.

Zo wordt niet uitgelegd waarom het revaloriseren van het gebouw de goede plaatselijke aanleg ten goede zou komen en waarom de ruimtelijke impact van het gevraagde beperkt zou zijn.

Bovendien wordt nergens gemotiveerd waarom werd afgeweken van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar.

De rechtbank laat dit besluit dan ook wegens onwettigheid buiten toepassing.

48. De herstellvordering is ontvankelijk en werd omstandig gemotiveerd. Zij is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk.

Aanpassingswerken zijn nog steeds noodzakelijk om een einde te stellen aan de inbreuk en het nadeel dat toegebracht wordt aan de ruimtelijke ordening te herstellen. Gelet op het beperkte voorwerp van de herstelmaatregel volstaat een uitvoeringstermijn van 6 maanden na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis.

49. De door het bestuur gevorderde dwangsom van 250 euro per dag moet worden opgelegd nu uit het strafdossier en de behandeling ter terechtzitting de onwil van de beklaagden is gebleken om over te gaan tot het herstel.

Het bestuur heeft er namelijk belang bij dat de veroordeelden zelf de veroordeling tot het herstel nakomen gelet op de beperkte overheidsmiddelen, de zware procedure van aanbesteding en de lange tijd nodig voor een ambtshalve uitvoering.

Tenslotte zijn het de beklaagden die veroordeeld worden om de plaats in haar vorige toestand te herstellen en heeft de gemeenschap er baat bij dat dit ten spoedigste gebeurt.

Een dwangsom is daartoe het meest efficiënte middel.

De dwangsom zal verschuldigd zijn wanneer na het verstrijken van de termijn van 6 maanden nadat het vonnis in kracht van gewijsde is gegaan, het herstel niet zal zijn uitgevoerd. De rechtbank kent bijgevolg alleen een uitvoeringstermijn toe en geen respijtertermijn bedoeld in art. 1385bis, vierde lid, Ger.W. De dwangsom kan bijgevolg worden verbeurd vanaf het verstrijken van die termijn op voorwaarde dat dit vonnis aan de beklaagden is betekend (en zonder dat die betekening een respijtertermijn doet lopen: Cass. 15 maart 2011, AR P.10.1282.N; Cass. 17 juni 2011, AR C.06.0639.N en Cass. 17 juni 2011, AR C.08.0073.N).

BURGERRECHTELIJK

50. Ingevolge artikel 4 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering (VTSv) moet de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aanhouden.

KOSTEN

51. De beklaagden moeten worden veroordeeld tot de gerechtskosten zoals hierna begroot.

52. De beklaagden moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 150 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

53. De beklaagden moeten ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 51,20 euro.

Om deze redenen, en gelet op de volgende artikelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 39, 40, 41, 42, 43bis, 100 Strafwetboek;
alsmede de artikelen en wetsbepalingen aangehaald in de tenlasteleggingen zoals hiervoor omschreven;
art. 11 Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen
art. 2, 3, 4 Wet van 26 juni 2000 (B.S. 29 juli 2000);
art. 1, 2, 3 Koninklijk Besluit van 11 december 2001. (B.S. 22 december 2001)
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huldig vonnis

de rechtbank, recht doende op tegenspraak,

STRAFRECHTELIJK

Vult de dagvaarding aan als volgt:

"Op het perceel gelegen te
; in eigendom toebehorende aan (...)"

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.5, B en C.1 bewezen.

Veroordeelt hem voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.1 tot en met A.5, B en C.1 samen tot een geldboete van 750 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 4.125 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden en 8 dagen;

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring van 14.060 euro;

Veroordeelt hem tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt hem tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen A.1 tot en met A.5, B en C.1 bewezen.

Veroordeelt haar voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen A.1 tot en met A.5, B en C.1 samen tot een geldboete van 750 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 4.125 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden en 8 dagen;

Beveelt de bijzondere verbeurdverklaring van 14.060 euro;

Veroordeelt haar tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt haar tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Verklaart de feiten, voorwerp van de tenlasteleggingen B en C.2 bewezen.

Veroordeelt hem voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde tenlasteleggingen B en C.2 samen tot een geldboete van 350 euro, vermeerderd met 45 opdecimen tot 1.925 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 21 dagen;

Veroordeelt hem tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen tot 150 euro;

Veroordeelt hem tot betaling van een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van 51,20 euro.

Gerechtskosten

Veroordeelt en hoofdelijk tot betaling van de gerechtskosten gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie en begroot op 166,37 euro. Stelt tevens vast dat deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijn door de in hun hoofde bewezen verklaarde misdrijven.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en de herstelmaatregel, zoals hierna bepaald op het perceel gelegen te , uit te voeren:

Beveelt de uitvoering van aanpassingswerken naar de vergunde toestand, meer bepaald "het herinrichten van het bijgebouw als bijgebouw

door het verwijderen van alle elementen die het bijgebouw tot woning uitrusten: sanitair, keuken, verwarmingselementen en waarbij de functionele indeling (binnenmuren) wordt verwijderd. De constructie moet uitgerust en ingericht worden conform de stedenbouwkundige vergunning dd. 21 februari 2005, waarbij de aanhorigheden zoals tuinhuis/hondenkennel en verharding worden verwijderd"

Deze werken moeten worden uitgevoerd binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door en een dwangsom van 250 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO, op kosten van de veroordeelden die daartoe hoofdelijk gehouden zijn.

BURGERRECHTELIJK

Houdt ambtshalve de overige burgerrechtelijke belangen aan.

Dit vonnis werd uitgesproken in openbare terechtzitting van de 21ste kamer van de correctionele rechtbank te Gent op 10 december 2013, bestaande uit Farah Bouquelle, rechter en Muriel D'Asseler, griffier, in aanwezigheid van Bart Van Vossel, substituut-procureur des Konings.

RECHTBANK EERSTE AANLEG
Correctionele griffie
Datum: Gent
Boekdeel
Bladzijden
Betaalde rechten:
De griffier
MURIEL D'ASSELER
GRIFFIER

Deborah Dhont
afgev. griffier

M. D'ASSELER

F. BOUQUELLE